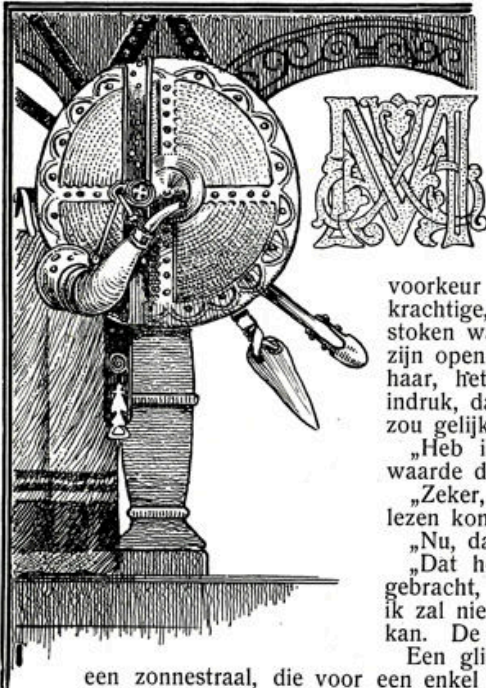

HISTORISCHE BEELDEN.

KONING ARTHUR.

1. HET LIJDEN EENER VORSTIN.

moeder, lees mij nog eenmaal uit dat schoone boek met die prachtige letters, dat ge ons de vorige maal beloofdet te zullen schenken!" vleide de jeugdige Alfred, Ethelwolfs jongste zoon en de lieveling van vader en moeder beiden. En inderdaad, zoo zij hem al eenige voorkeur gaven boven zijn vier andere broeders, hij verdiende ze. 't Was een krachtige, fiere knaap, die, wanneer hij, als nu, in den vorsteliijken feestdos gestoken was, een lust voor het oog der ouders heeten mocht. Zijn hoog voorhoofd, zijn open en schitterend oog, zijn fijne gelaatstreken en het weelderige, glanzende haar, hetwelk dit alles als omlijstte, maakten hem schoon, en bevestigden den indruk, dat hij, ook wat geestesgaven betreft, zijn doorluchtigen grootvader Egbert zou gelijken. Met moederliken trots staarde Osburga op hem en zeide:

„Heb ik u dat waarlijk beloofd, Alfred? Denk eens na, of ik niet een voorwaarde daaraan toevoegde!"

„Zeker, u hebt gezegd, dat u het schenken zoudt aan hem, die het eerst lezen kon."

„Nu, dat dient ge vooral te onthouden, mijn jongen!"

„Dat heb ik onthouden, moeder, en pater Dionysius heeft mij al een heel eind gebracht, zonder dat u het wist. Ik zal ze vóór zijn en het boek bezitten. Ja, ik zal niet rusten, vóór ik ook zulke sierlijke letters in goud en kleuren teekenen kan. De pater heeft het mij beloofd en hij zal mij helpen."

Een glimlach van voldoening vloog over het gelaat der vorstelijke vrouw als een zonnestraal, die voor een enkel oogenblik de wolken en nevelen uiteendreef. Zij was groot en rijk, de moeder van Ethelwolfs zonen, en toch, men kon het haar aanzien, zij was niet gelukkig. Haar bleek gelaat, haar droeve, peinzende blik getuigde, dat daar een worm knaagde aan haar levensvreugde. En overigens, wien was het onbekend, dat zij, neen, niet klaagde, omdat zij, de vrouw van Ethelwolf, Englands koning, de moeder van zijn vijftal vorstentelgen, zijn troon niet deelen mocht, maar dat haar gemoed verteerd werd van vrouwensmart, omdat een ander haar plaats innam aan zijn zijde, als hij zich in het openbaar aan de Angel-Saksers vertoonde, omdat hij naast haar, zijn Osburga, die hij nog altijd liefhad als in de dagen zijner jeugd, die andere in zijn paleis en aan zijn hof de rechten van een gemalin geven moest, ja, de rechten en de hulde eener koningin aan haar alleen.

't Was reeds een vijftal jaren geleden, — ach, hoe zwaar viel haar de herinnering, — toen Ethelwolf met den knaap van Rome teruggekeerd was, maar niet met hem alleen, doch ook met de vrouw, wier tegenwoordigheid hier haar niet meer een doorn in het oog, maar een doorn in het hart was.

De Britten, door de Picten en Schotten benauwd, hadden de Angelen en Saksers van de boorden der Elbe tot hun hulp geroepen. Deze lieten zich niet wachten. Door hun helden en vorsten Hengist en Horsa geleid, waren zij de groote zee overgestoken en in Brittanje geland, herstelden zij er den vrede, doch bleven in het schoone land en verdeelden het bestuur daarover onder hun helden. De zeven vorsten der Angel-Saksische heptarchie waren echter naijverig op elkanders macht en bestreden elkander, tot dat het Egbert van Wessex gelukte, al de rijken onder zijn sceppter te vereenigen. Van zijn beide zonen Ethelstan en Ethelwolf voedde hij den eerste voor den troon, den laatste voor het altaar op. De vreedzame en zachte Ethelwolf doorleefde een gelukkige jeugd met de schoone en gelukkige Osburga aan zijn zijde, en nimmer berouwden de echtgenooten, dat de oudere broeder troon en kroon van hun beroemden vader erven zou. Doch de Voorzienigheid had anders besloten. Ethelstan stierf in den bloei zijner

...las zij hem een lied van
een hunner barden voor.

jaren en de zachtmoedige Ethelwolf moest den last der kroon dragen. Helaas, ware het hierbij slechts gebleven. Doch Karel de Kale, Frankrijks koning, wierp begeerige blikken naar de overzijde van het Kanaal en wenschte de kroon van Brittanje aan zijn geslacht te brengen. Zijn boden zetten Ethelwolfs rijksgrooten op, en dezen wenschten, dat hij de gemalin zijner jeugd verstooten en een vorstendochter tot koningin verheffen zou. Zij wisten niet, hoezeer het hart van de edele Osburga voor hun roem en hun geluk blaakte en welk een schoone opvoeding zij aan hun toekomstige vorsten schonk. Zij gevoelde zich gegriefd en miskend, en toen nu ook de paus, door den Franschen koning omgekocht, bezwaar aantekende tegen de vrouw, die Ethelwolf als priester tot zich genomen had, was zij edel en fier genoeg om hemzelf aan te sporen, zich naar den wensch zijner grooten te voegen. 't Was immers een offer, dat zij voor hun kinderen brachten, een offer voor hun Alfred bovenal, dien men niet op 's vaders troon erkennen zou, als niet de Heilige Vader hem gezalfd en gewijd zou hebben tot koning en heer der Angel-Saksen. En dat offer had zij gebracht onder de enkele voorwaarde, dat zij moeder harer zonen zou blijven, dat niemand zich tusschen haar en hen plaatsen zou, en ook Ethelwolf had haar beloofd, dat, moest hij zijn troon dan ook met een andere deelen, zijn hart met zijn liefde en trouw haar en haar alleen zou blijven toebehooren.

Toen was hij met den vijfjarigen knaap over den Oceaan gestoken en over de Alpen naar Rome gereisd. De schoone en schrandere knaap had genade gevonden in de oogen van den Heiligen Vader en deze had hem tot koning gezalfd. Had hij toen geweten, tot hoe duren prijs hij dien troon zou verwerven, die hem door den zoogenaamden Stedehouder van Christus op de jeugdige slapen gedrukt werd! Maar immers lichamelijk en geestelijk was hij door de Voorzienigheid met rijke gaven begiftigd, rijk genoeg om dien prijs te kunnen betalen. Daarna had Ethelwolf

zich naar het hof van den Franschen koning begeven en was hij in den echt getreden met diens dochter Judith. Zoo was hij in Engeland weergekeerd, door het verlangen naar Osburga en zijn andere zonen gedreven, en Englands grooten hadden hem met gejuich verwelkomd. Of ze een vorstengeslacht zouden gekend hebben, der nagedachtenis van Egbert waardig, indien niet Osburga het had verwekt en opgevoed!

„Ik zal het u laten halen, mijn jongen!” sprak zij en een zilveren hamer tegen een plaat van hetzelfde metaal slaande, beval zij den verschijnenden dienaar het boek te brengen. Nauwelijks was dit gebracht, of de knaap drong zich dicht aan haar zijde, en met stralende blikken bewonderde hij de schoone karakters, door de monniken in jarenlangen arbeid daarin aangebracht.

„Wat zal ik u voorlezen?” vroegde zij, nadat de knaap verzadigd scheen van zijn beschouwing.

„k Zou zoo gaarne hooren van onzen strijd tegen de woeste heidenen uit het land der Denen en Noren, moeder! Heden in de vroegmis bad pater Dionysius andermaal: „a furore Normannorum libera nos, domine!” (bescherm ons, Heer, voor de woede der Noormannen!) Hu, moeder, was ik maar groot, ik zou ze naar hun land teruggrijven, zooals grootvader Egbert gedaan heeft.”

En zij wenschte niets vuriger, dan dat het hem eenmaal gelukken mocht, zijn vaderland van de woeste roovers te bevrijden, die jaarlijks op de kusten van het land moordden en roofden, tot in alle kerken de bede opsteeg: „Verlos ons van de Noormannen, o Heer!” Daarom voedde zij zijn verbeelding met de herinnering aan het lijden, dat de heidensche woestelingen over het land der Angelen en Saksen gebracht hadden, en ook nu las zij hem een lied van een hunner barden voor, waarin verhaald werd, hoe de wreede Denenkoning Inguar den vromen Edmund, den vorst der Angel-Saksers, had gevangen genomen en hem tot verloochening van Christus en den dienst zijner goden had willen dwingen. Toen Edmund standvastig bleef weigeren, had de onnensch hem aan een boom doen binden en hem tot doelwit van de pijlen zijner krijgslieden gesteld. Nög bleef Edmund zijn Heiland getrouw, en de vertoornde Inguar deed hem het hoofd afhouden.

Een gloed van verontwaardiging had zich over het gelaat van den jeugdigen vorstenknaap verspreid. Zijn oogen fonkelden van woede, en de gebalde vuist naar het Oosten keerende, sprak hij op heftigen toon:

„Moeder, ik zal hun het bloed van Edmund doen betalen!”

Daar klonken jeugdige stemmen in den hoftuin, en een viertal knapen stormde op den boom toe, waaronder Osburga gezeten was.

„Wij willen ook luisteren, moeder!” spraken zij, nadat ze haar kinderlijk begroet hadden.

Een wolk verbreide zich over haar trekken. Zouden zij ook strijden tegen de vijanden van haar God, haar volk en haar land? Zouden zij ook de onschuldig vermoorden wreken op de woestelingen van Overzee?

Nog zweeg de toekomst. Maar als deze verleden geworden was, dan zou Osburga vier offers in dien strijd gebracht hebben, en Alfred alleen zou overgebleven zijn om den dood zijner broeders te wreken, en den troon van Ethelwolf te bestijgen.

Zeventien jaren gingen in eideloozen kamp voorbij, en weder stonden Ethelred en Alfred, de eenig overgeblevenen van het vijftal, ten kamp gereed. 't Was Zondagmorgen, maar vergeefs noodigde het klokgelui de strijders ter kerke, want ginds schaalden de Denen zich reeds in slagorde om den bloedigen kamp te hernieuwen. Zij hoopten, dat zij de vrome Angel-Saksers temidden van de godsdienst-oefeningen zouden kunnen overvallen, en inderdaad, Ethelred was door de smeekbeden van de aanvoerders zijns volks niet te bewegen, de mis te verzuimen. Vruchteloos voegde Alfred

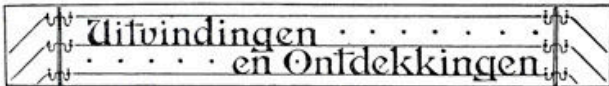
zijn aandrang bij den hunnen. Ethelred zwoer, dat niets hem van de vervulling van zijn godsdienst zou tegenhouden, en dat hij het kerkgebouw niet levend zou verlaten, vóór de mis zou geëindigd zijn. Zoo stond Alfred met de zijnen alleen, doch het gevaar beseffende, streden zijn mannen als leeuwen en hielden de Denen tegen, totdat de mis geëindigd was. Toen voegden Ethelred en de zijnen zich bij hen, en gezamenlijk sloegen nu de broeders den vijand in wilde vlucht her- en derwaarts. Nog eenmaal vermelden zij hun benden, opnieuw was de overwinning aan de zijde der broeders, en toen nu Ethelred aan de in den strijd bekomen wonden overleed, begroetten de Angelsaksers den 22-jarigen Alfred juichend als hun koning en alleenheerscher. (822.)

En wat mocht men niet hopen van den heldenkoning, wiens geest veerkracht genoeg bezat om zelfs de kankerpijnen, die zijn jeugdig lichaam teisterden, te beheerschen? En waar deze zelfs hem niet verhinderden, den vijand te keer te gaan, wat zou hem van zijn plicht als vorst en wreker onttrekken? Vrij mochten ze hem storen op zijn bruiloftsdag, de Noorsche woestelingen, hij gespte het zwaard over het feestgewaad en trok ze tegen, en toen zij meenden, dat ze hun slag konden slaan, nu de koning het lijk zijns broeders naar de koninklijke begraafplaats te Winburn vergezeld, stond hij eensklaps met een kleine heldenschaar tegen hen over en dwong ze, met bebloede koppen af te deinzen.

Voorwaar, Osburga had niet teveel van haar jongsten lieveling gehoopt!

(Slot volgt.)

P. J. K.

Stoom-gasgloeilichtkousjes-industrie.

In onzen vorigen jaargang gaven we een artikel over de fabricatie van gasgloeilichtkousjes, en merkten daarbij op, dat de bewerking grootendeels uit de hand geschiedde, en wel door zachte vrouwenhanden. We hadden niet gedacht, zoo spoedig te zullen vermelden, dat de machine ook reeds deze vrouwenhanden het werk zou gaan ontnemen. Dat is geschied in Amerika, waar jaarlijks een veertig miljoen kousjes gebruikt worden. De heer Jozef Robin uit New-York heeft een machine uitgevonden, die al het werk zelf doet, en slechts drie menschen vraagt voor de besturing van het werk. De eerste houdt toezicht op het machinale breien der kousjes. Bij die eerste bewerking wordt elke kous voorzien van een koperen ring aan het ondereinde, van zulk een zwaarte, dat hij voortdurend de kous gestrekt houdt, wat anders door menschenhanden met werktuigen moest geschieden. Al het volgende werk geschiedt door een machine, die de kousen opneemt, drenkt in de oplossing van thorium, verbrandt en uitgloeit in reeksen van branders, dompelt in het bad van kamfer-ether en eindelijk den koperen ring afknijpt. Eén persoon neemt plaats bij het begin van de machine om de kousen aan hun asbest-ringen op te hangen; een ander zit bij het einde der machine, om de kousen in ontvangst te nemen en gereed te leggen voor het inpakken. De machine noteert bovendien zelf het aantal kousen, dat ze aflevert. Zij bevalt zóó goed, dat ze reeds in verschillende Amerikaansche fabrieken is ingevoerd, zoodat Berlijn groote concurrentie krijgt.

Rendieren in Aljaska.

Aljaska is het uiterste N.-W. van Amerika, in het begin der vorige eeuw in bezit genomen door Rusland wegens de pelsdieren, maar later afgestaan aan de Vereenigde Staten. Het is een arm land door de guurheid van het klimaat, een poollandschap met mos als de eenige plant, die nog goed voort wil. De Eskimo's, die er wonen, leven van de jacht op walvisschen, zeehonden en bisons. Doch de walvisschen trekken steeds verder naar het Noorden terug wegens de vervolging, de zeehonden en de bisons sterven uit door de jacht, en de arme inwoners beginnen meer en meer gebrek te lijden.

Om hen te helpen heeft een zekere Dr. Sheldon Jackson op last van het bestuur der Vereenigde Staten, eenige jaren geleden een kleine kudde van zestien rendieren uit Siberië naar Aljaska laten brengen. De dieren zijn zoo vriendelijk geweest het Aljaskasche mos naar hun smaak te vinden en zich als goede landverhuizers naar de omstandigheden te schikken. Dr. Jackson heeft berekend, dat er in Aljaska mos genoeg groeit om wel tien miljoen rendieren te onderhouden, en nu heeft de Amerikaansche regeering besloten, gedurende eenigen tijd jaarlijks een som van 60.000 gulden te besteden voor den invoer van rendieren in Aljaska. Men koopt de jonge dieren in Siberië voor tien à twintig gulden, en de kudde kan dus snel toenemen, daar een rendier gedurende een tiental jaren jaarlijks een kalf heeft, en een kalf van een jaar oud wordt op zijn beurt al weer moeder. Ook al werden geen meer ingevoerd, dan er nu zijn, dan zou het getal in 25 jaar reeds vele tienduizenden bedragen.

En daarmee is het leven der bewoners van Aljaska gered. Het rendier geeft alles, wat een koe geeft, en doet bovendien den dienst van een paard. Reeds eenige jaren lang maakt de post naar Aljaska gebruik van rendiersleden, terwijl de inwoners het rendier tevens als rijdier gaan gebruiken. Niet heel veel jaren behoeft het meer te duren, of het arme, woeste Aljaska voorziet Amerika van groote hoeveelheden hertevleesch en hertetongen, terwijl de huiden straks in Amerika en misschien ook in Europa onze voeten zullen kleeden. Aljaska zal dus door de rendieren een land van uitvoer worden, gelijk het dat reeds op kleine schaal is door de goudmijnen van Klondyke.

En dat alleen door het rendiermos. Want van gras schijnt het dier niet te houden. Men heeft een paar jaar geleden ook uit Lapland rendieren naar Amerika gebracht, niet naar Aljaska, maar naar het N.-W. van de Vereenigde Staten, doch bij volop gras zijn daar weldra de meeste dieren gestorven, terwijl ze op het mos van Aljaska zich snel hebben vermenigvuldigd.

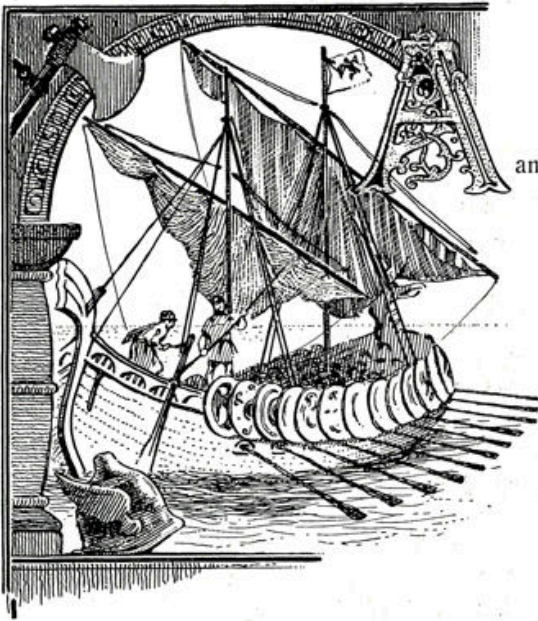
Duiken mag niet.

In de Mexicaansche Zee bij Florida worden veel sponsen gevischt. Gelijk men weet, is de spons de woning van een dier, en groeit de sponsmassa met de toename der bevolking, zoodat men van onderzeesche sponsvelden kan spreken. Tot dusver geschiedde het sponsvissen daar altijd met stokken, van drietandige haken voorzien, zoodat men alleen in ondiep water visschen kon. Een Grieksch werkman, uitnemend zwemmer, zooals alle Grieken van de eilanden zijn, kwam echter eenigen tijd geleden op de gedachte om naar sponsen te duiken, en dat leverde zulke goede resultaten, dat naar meer Grieksche duikers werd omgezien. Thans echter is een wet aanhangig bij de regeering, om dat duiken te verbieden. De sponsvisschers vreezen namelijk, dat door de groote vangst en door het loopen van de duikers in de sponsvelden de groei van het spons niet meer gelijken tred zal houden met den oogst, en dus de velden zullen verminderen.

HISTORISCHE BEELDEN.

KONING ARTHUR.

2. DE ZWERVER.

an den zoom der wijde grasvlakte in het Westen van Wessex stond de hut van een eenvoudigen koeherder. Terwijl de man zich naar de burenen in den omtrek begeven had, om met hen over zaken te raadplegen, waarvoor men bij den geringen man allerminst belangstelling zou gewacht hebben, hield de vrouw zich met huishoudelijke werkzaamheden buiten de hut bezig. Daar binnen was een jonkman bij den steenen oven gezeten, waarin, naar den daaruit opstijgenden geur te oordeelen, het brood voor het gezin, meer dan de huisvrouw aangenaam zijn mocht, aan de hitte des vuurs overgelaten werd. Doch wat deerde het den jonkman, wiens schoon en beschaafd gelaat en edele gestalte in volkomen weerspraak waren met de armoedige kleedij, waarin hij gestoken was en de omgeving, waarin hij zich bevond? Niet veel, naar het scheen, want peinzend staarden zijn blikken in de vlammen, terwijl zijn vingers slechts werktuigelijk het mes hanteerden, waarmede hij pijlen en bogen voor de jacht op het wild sneed. Eensklaps schrikt de vrouw daarbuiten op door het gedruisch van zware voetstappen. Een drietal woest uitzierende mannen bewegen zich in de richting der hut. Zij behoeft er niet aan te twijfelen, — hun rusting zegt het haar — dat zijn Denen, doch eer zij tijd heeft, haar zinnen te verzamelen, zijn ze bij haar en

de voorste spreekt tot haar op ruwen toon:

„Hebt gij hier anderen, wien gij herberg verleent, vrouw? Wij zoeken iemand.”

„Anderen? Neen. Wien zouden we herbergen? We hebben nauwelijks plaats en eten voor ons zelf.”

„Dat zullen we zien,” hernam de krijgsman. „Toon ons uw woning en vergeet geen plekje!”

De vrouw ontsloot de deur, doch nauwelijks was zij binnen, of ze vloog als een furie op den jonkman aan, gaf hem een deugdelijken slag om de ooren en krijgste hem toe:

„Luie vlegel! Ruikt gij dan niet, dat ge mij het brood laat verbranden! Voort! Er uit!” zeg ik u, en zij maakte zich gereed, hem een tweeden slag toe te dienen, doch de jonkman wachtte zich wel dien op te vangen, snelde de deur uit en verdween in het woud, terwijl de vrouw, met een gelaat, gloeiend van drift, de krijgslieden aanzag en voortraasde: „Die luilakken van knechts! Brood verslinden kunnen ze allen, maar om het te bakken zijn ze nog te dom!”

Lang nadat de krijgslieden, die te vergeefs de woning doorzocht hadden, den omtrek der hut hadden verlaten, gleeed de jonkman, die in allerijl een nabijzijnden boom had beklommen, naar beneden en trad de hut binnen, waar thans ook de koeherder teruggekeerd was en het echtpaar hem glimlachend, doch met een bezorgden blik ontving.

„Ik dank u, moederke!” sprak hij tot de vrouw, terwijl een vriendelijke lach ook zijn edele trekken verhelderde, „ik dank u voor dien slag, die mij lang heugen zal, wijl hij mij uit de hand mijner vervolgers redde, doch de Denen schijnen mijn verblijf op het spoor te zijn, en ik mag uw gezin, waarin ik zooveel vriendschap genoten heb, niet aan gevaar blootstellen. Ik dank u voor alles, en wanneer God mij weder op den troon mijner vaders plaatst, zult gij u noch om het aanbranden van het brood, noch om den luien knecht hebben te bekommeren. God zegene u, mijn goede lieden, en onthoudt het, koning Alfred is geen ondankbaar gast, al kan hij u nu ook niet loonen.”

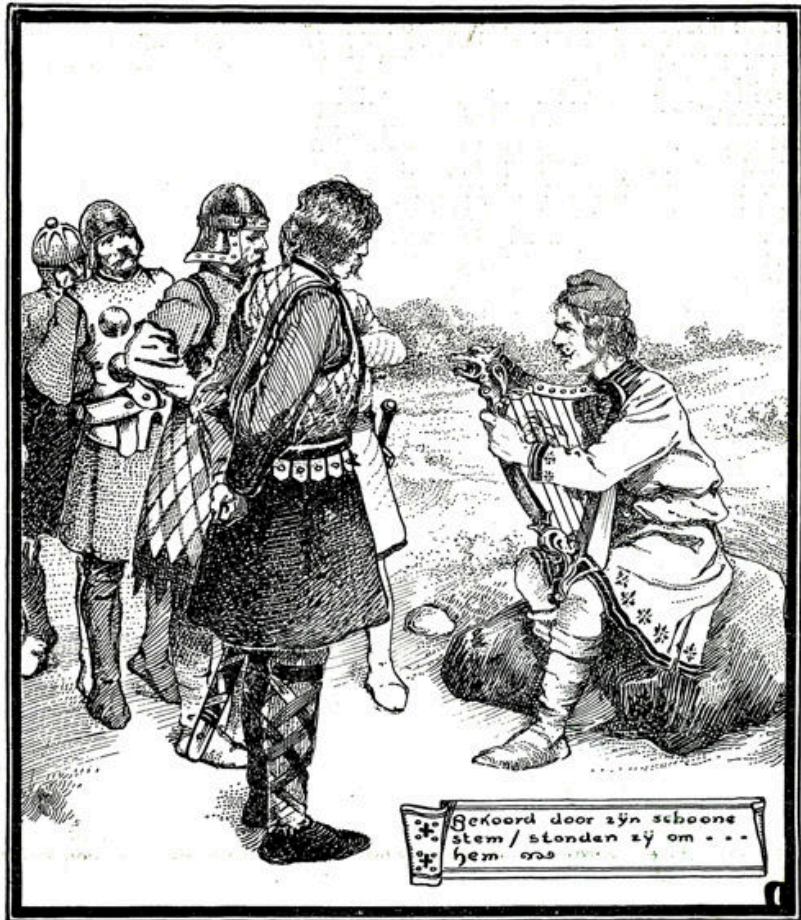
„God zegene u, mijn vorst!” sprak de herder diep geroerd en ook zijn vrouw weende; „maar waar zult gij heengaan? Het land wordt door de woestelingen overstroemd.”

„Waar God wil, mijn goede vriend! Hij zal mij behoeden. Bekommer u niet over mij!” En den goeden lieden warm de hand drukkende, verliet hij de woning, zonder zich een oogenblik langer op te houden. Hij begaf zich naar de plaats, waar de weinige edelen verblijven hielden, die hem nog getrouw gebleven waren in Sommerset, en leefde er met hen van hetgeen de jacht in de bosschen en de vangst op het meer hun opracht en voorts van de hope op betere tijden, die hem nimmer begaf. Op zekeren tijd zat hij echter moedeloos te peinzen. Hoe was 't hem tegengelooopen na kortstondigen voorspoed! Slechts korten tijd na zijn glansrijke overwinning bij Winburn waren de Denen weder verschenen, en ondanks de eeden aan Alfred gezworen, drongen zij diep in het land. Andermaal sloeg hij ze, en nadat hij zijn Angel-Saksers weder belust had gemaakt op de overwinningen, die hun voorvaders ter zee hadden behaald, had hij hen bewogen, in alle havens schepen te bouwen, en straks was de Deensche vloot geslagen, eer zij de kust naderen kon. Doch de woeste roovers gaven het niet op. Als hun vaandel, wapperend in den wind, hun verbeelding deed spelen, en zij meenden, dat de vogel van Odin, de raaf, die daarin door de zusters van hun rooverkoningen geweven was, fladderend de vleugels bewoog, dan voorspelden ze zich zege en buit van een nieuwen inval. En inderdaad, Alfreds uitgeput leger werd verslagen en nog eens geslagen, en van het meerendeel zijner edelen verlaten, die of zich bij den vijand voegden, of over zee een rustig verblijf zochten, vluchtte hij door bosch en moeras om aan de wilde jacht zijner belagers te ontkomen. Inderdaad, hij dreigde den moed te verliezen, en ook Osburga, die zich bij hem gevoegd had, was uitgeput in moederlijken troost. Daar naderde een bedelaar en vraagde Osburga een stuk brood. Zij was op het punt, den man te weigeren, terwijl zij met een veelbeteekenenden blik haar koninklijken zoon beduidde, dat ze slechts één enkel stuk brood bezaten.

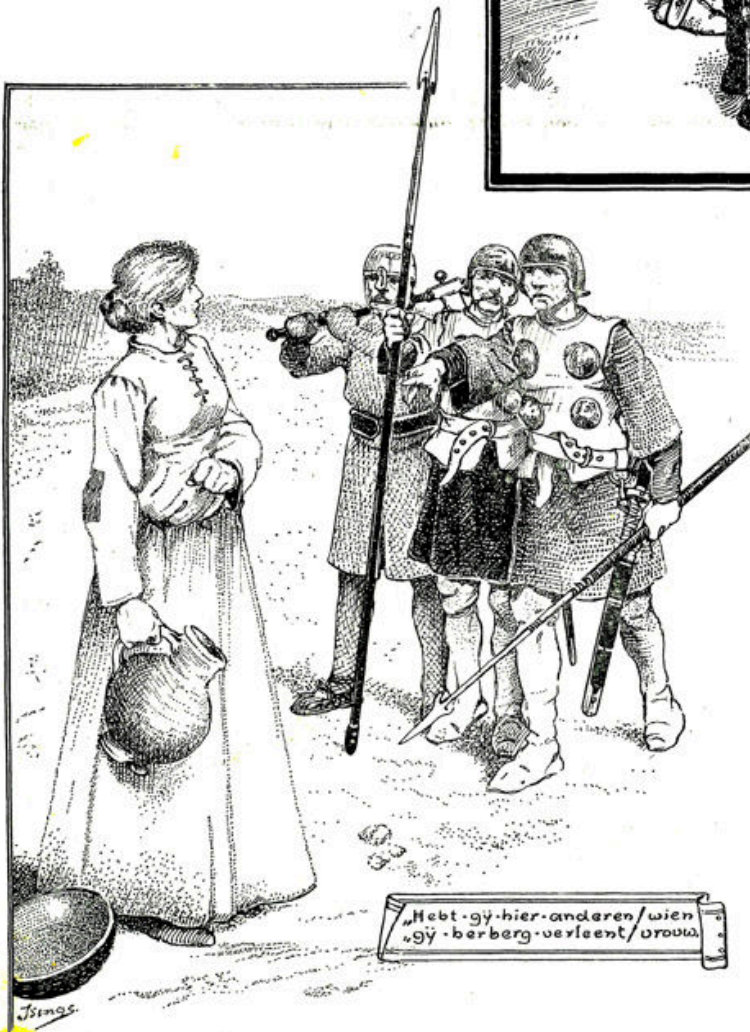
„Moeder,” zeide Alfred somber, „'t is één der onzen. Laat ons met hem deelen tot het laatst en dan is het uit!” Daarna nam hij het brood, deelde het en reikte den bedelaar de helft.

„God zal het u vergelden, edele heer, en hij zal u zegenen!” sprak de man en verwijderde zich. „Ja, dat zal Hij op Zijn tijd!” sprak Osburga en met moederlijke rustte haar blik op haar zoon. Doch het scheen, of deze voor troost ontoegankelijk was. Moede van het peinzen, strekte hij zich uit en weldra sliep hij in. Hij droomde, dat hem een bode Gods verscheen, die hem boodschapte, dat hij weldra den troon opnieuw zou bekleden. Nauwelijks was hij ontwaakt, of hij deelde zijn moeder het droomgezicht mede en ook zij verheugde zich met hem. Met nieuwen

moed beziel, kleepte hij zich in het gewaad van een minstrel, en zijn harp aan den band om den schouder gehangen, schreed hij over de brug, die het eiland, waarop zijn getrouwen zich schuil hielden, en dat zij slechts verlieten, om zich van levensmiddelen te voorzien of om den vijand door snelle aanvallen afbreuk te doen, met de omgelegen bosschen verbond. Stoutmoedig trad hij voort en nauwelijks had hij het bosch verlaten en het Deensche kamp in het gezicht, of hij zette zich op een steen neder, greep in de snaren en stemde met luide stem een krijgslied der Denen aan, waarin zij Odin verheerlijkten om de zege, die hij hun op de Christenen geschonken had. De wind bracht de welluidende tonen over naar het kamp der roovers en al spoedig zag Alfred eenigen hun tent verlaten en hem naderen. Bekoerd door zijn schoone stem stonden zij om hem, en toen hij ophield, noodigden ze hem uit, hen naar het kamp te vergezellen. Dat was het juist, wat Alfred beoogde. Gewillig volgde hij hen, en toen ook hun koning Guthrun den wensch te kennen gaf, hem te hooren, liet hij zich gewillig naar diens tent voeren. Daar stond hij dan vóór zijn grootsten vijand en tokkelde de snaren en bezong in schoone zangen diens zege op de Angel-

Bekoerd door zyn schoone stem / stonden zy om . . . hem om

„Hebt gy hier anderen / wien gy berberg verleent / vrouw.

Saksers. Verrukt door zijn zang en spel beoonden zij den jonkman mild en noodigden hem uit, hen herhaaldelijk te bezoeken, wat Alfred hun gaarne beloofde. Hij had intuschen de gelegenheid van hun kamp en den toestand van hun leger opgenomen, en tevens wist hij nu, hoe zij, geen vijand meer duchtende, bij spel en drank leefden. Deze ontdekking deelde hij nu ook aan de bewoners der omliggende streek mede en boezemde hun nieuwen moed in. Na zeven weken keerde hij naar zijn eiland Ethelingsey (eiland des edelen) terug en toen hij ook de hoop zijner getrouwen verlevendigd had, zond hij hen uit, om zijn onderdanen uit alle streken in het wilgenbosch bij Sommerset saam te roepen. Deze verschenen in grooten getale, en toen nu hun koning zich in hun midden vertoonde, hij, van wien zij wisten, dat hij in al hun rampen en ellende had gedeeld, heetten zij hem juichend welkom en stormden met hem aan de spits op de legerplaats der Denen aan, die ze in overhaaste vlucht binnen hun schansen teruggedreven. Welhaast zond Guthrun aan Alfred zijn boden om lijfsгенade te vragen voor zich en zijn mannen, en toen Alfred ze hem schonk onder voorwaarde, dat hij onder dure eeden beloven zou, zich nimmer meer in Engeland te vertoonen, was hij zóó getroffen, dat hij in ongeveinsde bewondering uitriep: „Ook ik wil Christen zijn!” Straks liet hij zich met een dertigtal Deensche edelen doopen. Alfred zelf stond daarbij als peet, gaf hun rijke geschenken en schonk hem Oostangelen

als leengoed. En toen straks een nieuwe vloot met nieuwe roovers zich aan den horizon vertoonde, zeilde Alfred hun tegen, vernielde hun schepen en dwong ze zijn genade in te roepen.

De jonge koning had zich in de school der verdrukking gevormd. Hij maakte van de rust gebruik om Engeland een goede wetgeving te bezorgen, en rustte niet, vóór het overal in zijn rijk zóó veilig was, dat hij de proef wagen kon, een gouden armband aan een boom op een kruispunt van verkeerswegen te hangen, zonder dat iemand daarnaar de begeerige hand uitstak. Hij beschermde kunsten en wetenschappen, verzamelde kunstenaars en geleerden aan zijn hof, stichtte allerwege scholen, en dwong de zonen der edelen, zich in de wetenschap te oefenen, terwijl hij den heldenmoed hunner vaders in de ziel der nakomelingen trachtte te doen voortleven, door hen de heldenzangen te doen leeren en zingen, waarin de overwinningen op de Denen geroemd werden. Ja, zelf oefende Alfred zich onvermoeid en schreef ook boeken tot onderwijzing van zijn volk. Aan den avond van zijn leven behaalde hij nieuwe overwinningen op de trouwelooze Denen en ook wist hij de oude Britten met zich en zijn Angelsaksers te verzoenen. Een edele ziel in een schoon lichaam dragend, door zijn volk bemind, door zijn vijanden gevreesd, stierf hij in 901. Inderdaad, de bede der lijdende Osburga werd verhoord: haar Alfred was de vader van zijn volk geweest, een evenknie van den grooten Karel van het vasteland.

P. J. K.

ZEEZIEKTE.

Op verzoek van een lezer, die binnenkort met zijn familie naar de overzijde van den Oceaan wil verhuizen, geven wij eenige aanwijzingen omtrent het voorkómen en zoo mogelijk genezen der **zeeziekte**, daar dit onderwerp allicht ook voor andere lezers van ons blad van belang is.

De zeeziekte treedt in verschillende graden op. De geringste graad bestaat in gebrek aan eetlust, tegenzin tegen alle spijzen, en overgevoeligheid tegen keuken- en eetkamerlucht. Weldra komen hierbij gapen, misselijkheid en braken, terwijl de door hevige zeeziekte aangetaste, geheel en al onverschillig voor zijn omgeving, in zijn bed ligt en alles overgeeft, wat hij gebruikt, tot er eindelijk nog slechts slijm en gal uitgebraakt wordt.

Ontelbare middelen, zoowel in- als uitwendig, zijn tegen zeeziekte aanbevolen, onfeilbaar is er geen enkel, de meeste zijn zelfs geheel waardeloos. Een *vaste wil* en *onbevreesdheid* dragen er toe bij, de bezwaren der zeeziekte te *vermindern*. Sommige menschen worden nooit zeeziek, zelfs niet op de eerste zeereis, die zij ondernemen. Anderen daarentegen lijden telkens weer aan dezelfde bezwaren, hoe dikwijls zij ook het ruime sop bevaren hebben. Een verklaring van dit eigenaardige feit is niet gemakkelijk te geven; individuele eigenschappen, constitutie-eigenaardigheden spelen daarbij een rol. In elk geval is het niet juist, dat een goede maag het beste voorbehoedmiddel tegen zeeziekte zou zijn, zooals soms beweerd wordt, want schrijver dezes heeft verscheidene personen met ernstige maagkwalen gekend, die volkomen „zeevast” waren. Het is derhalve van geen bijzonder gewicht, of men met een goed of slecht voorbereide maag aan boord komt — maar wél is het niet onverschillig of de maag *vol* of *leeg* is, als men moet overgeven, daar dit met een gevulde maag gemakkelijker gaat. Hiermede is niet bedoeld, den raad te geven, de maag nu maar vol te proppen met alle mogelijke onverteer-

bare spijzen, zooals aan boord der Atlantische stoomschepen met hun overvloedige diners en soupers veelal gedaan wordt — neen, want als zulks aan land reeds verkeerd en nadeelig is, dan is dit aan boord nog veel meer het geval. Men gebruike alle vier uren een *lichten* maaltijd en zij vooral matig in het gebruik van *vloeistoffen* en *alcoholische dranken!* 't Best is, de maaltijden op 't dek in de open lucht te gebruiken, als het weer het toelaat. Over 't algemeen is het oponthoud op dek ook te verkiezen boven het vertoeven in de benauwde, maffe hutten. Bij den hevigsten graad van zeeziekte blijft er echter niets anders over, dan zich lang uit in de kooi uit te strekken, daar men in deze houding de meeste verlichting verkrijgt. Zoo mogelijk kieze men zijn hut in 't *midden* van 't schip, daar hier de bewegingen minder hevig zijn. De twee bewegingen, die een stoomschip op zee voornamelijk maakt, zijn het *rollen* en het *stampen*. Het rollen is de beweging om de lengte-as van het schip; het stampen, het op en neer bewegen, de beweging om de dwars-as. Deze laatste beweging is de *onaangenaamste* en wordt nog verergerd, wanneer de schroeven van het schip voor een oogenblik uit het water steken en wegens den verminderten weerstand met verdubbelde snelheid ronddraaien. De beste ligging bij voortdurend *stampen* is de *dwarse*, terwijl bij hevig *rollen* de ligging in de richting van de *lengteas* te verkiezen is. Daar het op en neer schudden van de ingewanden er toe bijdraagt, de bezwaren der zeeziekte te verhoogen, is het raadzaam vóór het aan boord gaan een flinken langen *flanellen band* eenige malen om het onderlijf te wikkelen. Daardoor alleen is reeds menigeen voor de onaangename begeleidende verschijnselen van een plezierreisje op zee bewaard gebleven. Als inwendige middelen kunnen *Apomorphine* en *Cocculus* in homoeopathische verdunning aanbevolen worden. De zeeziekte heeft zelden nadeelige gevolgen, want, hoewel elke zeezieke meent, dat hij moet sterven, is er toch nog geen sterfgeval ten gevolge van zeeziekte bekend geworden. De meeste lijders worden na korter of langer verblijf aan boord langzamerhand weer beter en wel des te spoediger, naar mate zij energiek zijn, en den vasten wil hebben gezond te worden.

Brieven uit Amerika.

XXI.

Verdere plannen. — Maaltijd bij John D. Rockefeller. — Het Martha Washington Hótel. — Het eerste hótel in New-York door een Hollander gebouwd. — Jules Huret over het Waldorf-Astoria Hótel. — Hollandsche herinneringen op den weg naar Philadelphia. — Philadelphia's geschiedenis. — En conservatisme. — Het eigen woonhuis. — Een Amerikaansche, die Hollandsch spreekt! — Geen standen in Amerika? — Over standen in 't algemeen.

ijn verdere plannen strekken zich Zuidwaarts uit. Philadelphia — Princeton — Merion Station. Drie uitnodigingen, die ik reeds eenigen tijd in Amerika ontving. Voor Philadelphia door een getrouwde zuster van kennissen in Rochester. Voor Princeton, waar mijn Vader in 1898 zijn „Stone-lectures” over 't Calvinisme hield en tal van vrienden maakte, — van Prof. en Mrs. de Witt, twee dezer vrienden. En voor Merion Station van Mr. en Mrs. Eduard Bok, vrienden van Mrs. Hilton. Mr. Bok is de uitgever van de „Ladies Home Journal” en de „Saturday Evening post,” en een man van beteekenis in Amerika.

Al deze menschen hadden door kennissen van mij ge-